

Oamenii sovietici și, alături de ei, oamenii muncii de pe întreg cuprinsul globului pămîntesc au sărbătorit cu multă însuflețire cea de a 38-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

În toate țările, oamenii muncii, milioanele de oameni simpli și-au exprimat, la adunările festive și mitingurile de la 7 Noiembrie, admirația pentru succesele patriei socialiste victorioase, hotărîrea de a lupta mai dîr pentru noi victorii ale cauzei păcii și progresului.

În Uniunea Sovietică, din îndepărtata peninsula Ciukotka, unde soarele răsare cu câteva ore mai de vreme decît la Moscova, și pînă la Kaliningrad, în extremul occident sovietic, milioane de oameni au sărbătorit cu multă bucurie și entuziasm ziua de masă Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, afirmîndu-și bucuria și mîndria pentru realizările de pînă acum, hotărîrea fermă de a pași înainte, pe drumul luminos al comunismului.

Ca în fiecare an, oamenii iubitori de pace și progres din toate țările au așteptat cu cel mai mare interes Raportul la ședința solemnă de la Moscova, prezentat anul acesta de către tovarășul L. M. Kaganovici, membru în Preziuliu C. C. al P.C.U.S., prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. Raportul — document de mare importanță, bogat în idei și conținut — înfățișează bilanțul marilor succese obținute de poporul sovietic în toate domeniile de activitate, obiectivele de seamă pe care și le propun oamenii sovietici, în lupta pentru pace și comunism.

Popoarele din toată lumea se bucură de uriașele realizări ale Uniunii Sovietice și găsesc în ele un puternic îndemn în lupta pentru pace, democrație și progres social. Sub conducerea Partidului Comunist și a Guvernului Sovietic, oamenii sovietici au obținut strălucite victorii în realizarea planului leninist al construirii comunismului. În ce privește veriga cea mai importantă a acestui plan — electrificarea țării — statul sovietic a făcut un salt uriaș, — de la unul din ultimele locuri, la al doilea loc în lume.

În anii puterii sovietice au fost construite și date în funcțiune peste 300 de centrale electrice de capacitate mare și medie, printre care 90 de hidrocentrale. Numai hidrocentralele de la Kuibîșev, care își va începe activitatea în anul acesta, va da de șase ori mai multă energie electrică decît producea toată Rusia în 1913. Sînt caracteristice pentru creșterea considerabilă a economiei sovietice următoarele cifre. Ceea ce se producea în U.R.S.S. în 1920 într-un an întreg, se produce în 1955 după cum urmează: energie electrică — în 24 de ore, fontă — în 36 de ore, cărbune — în 192 de ore, petrol — în 480 de ore, zahăr — în 168 de ore.

Oamenii sovietici au întîmpinat cea de a 38-a aniversare a lui Octombrie prin înfăptuirea înainte de termen a celui de al cincilea plan cincinal. În anii cincinalului, ei au obținut succese remarcabile în toate domeniile economiei, și în deosebi în industria grea — temelia temelilor comunismului, a apărării independentei țării. Astfel, în 1955, nivelul producției industriale va reprezenta 184% în comparație cu 1950, din care producția mijloacelor de producție 189%, iar producția articolelor de consum 176%.

Au început să dea roade importante hotărîri ale Partidului Comunist și Guvernului Sovietic privitoare la avîntul agriculturii. Suprafața arabilă a U.R.S.S. a crescut în acest an cu 27% față de 1950, îndeosebi prin valorificarea a peste 30 milioane hectare de pămînturi înteleșite. A sporit de peste 4 ori față de 1954 suprafața însemnată cu porumb. Se dezvoltă în ritm rapid creșterea animalelor. Grijă Partidului Comunist și a Guvernului Sovietic pentru satisfacerea nevoilor materiale și culturale ale poporului se reflectă în creșterea continuă, pe baza succesei economiei naționale, a salariilor muncitorilor și funcționarilor și a veniturilor țărănilor. Numai din 1950 pînă astăzi salariul real al muncitorilor și funcționarilor din industrie a crescut cu 39%, iar veniturile țărănilor cu 50%. Statul sovietic sporește cheltuielile pentru construcția de locuințe, pentru învățămînt, asistență medicală, odihnă și alte nevoi sociale și culturale.

Marile succese ale dezvoltării economiei socialiste sovietice sînt o dovadă strălucită și de netăgăduit a uriașei superiorități și a sistemului socialist asupra celui capitalist. În timp ce față de nivelul anului 1929 indicele producției industriale a lumii capitaliste în 1954 era 176, indicele producției industriale a U.R.S.S. era 1785, adică de aproape 18 ori mai mare. Economia sovietică socialistă se dezvoltă pe bază de plan, neîntrerupt, fără criză și șomaj, pe cînd economia țărănilor capitaliste, chiar a celei mai dezvoltate dintre ele — a S.U.A., se caracterizează prin întreruperi în dezvoltare, prin numeroase crize și fenomene de criză.

Măsurile luate în unele țări capitaliste pentru salvarea de crize prin militarizarea economiei și cursa înarmărilor nu numai că s-au dovedit ineficace, dar adăugesc crizele și ascut toate contradicțiile

în lumea capitalistă, în primul rînd contradicțiile de clasă.

Deși viața arată că nici un fel de leacuri nu pot modifica legile dezvoltării capitalismului și nu pot înlătura contradicțiile tot mai ascuțite ale acestuia, cercurile cele mai reacționare ale imperialismului caută o nouă „ieșire”, pe calea agravării situației internaționale, a unor noi aventuri militare.

Credincioasă poiziției sale de luptă pentru pace și coexistență a diferitelor sisteme social-politice, Uniunea Sovietică, sprijinită de toate țările lagărului socialist, a întreprins o serie de măsuri pentru atenuarea încordării internaționale. Aceste măsuri sînt acțiuni adevărate, importante ale Partidului Comunist și Guvernului Sovietic, în lupta pentru pace și constituie o continuare a politicii Marii Revoluții din Octombrie. „Noi — arată tovarășul L. M. Kaganovici — am făcut și facem totul în interesul păcii, firește nu din slăbiciune, așa cum pretind trăburii imperialismului, ci fiind conștienți de forța și puterea noastră crescîndă. Nu sfîțuim pe nimeni să pună la încercare forțele noastre, mai ales pe acela care le-au mai încercat”.

Astăzi, forțele păcii au crescut simțitor. Sub presiunea forței popoarelor, care nu vor război, partea cea mai rezonabilă a burgheziei a consimțit la a anumite destindere a încordării internaționale.

Atenția opiniei publice mondiale este atrasă acum de conferința de la Geneva a miniștrilor Afacerilor Externe ai celor patru puteri. Propunerile sovietice pentru asigurarea securității tuturor țărilor din Europa, pentru restabilirea unității Germaniei ca stat iubitor de pace și democratic, pentru reducerea armamentului și interzicerea armei atomice sînt sprijinite activ de toate popoarele. Este tot mai puternic în lume curentul de opinie care în aceste probleme internaționale importante cere fapte nu vorbe, o adevărată dezarmare, securitate colectivă europeană adevărată și nu restabilirea unei Germanii remilitarizate și includerea ei în pacte agresive.

Poporul român, care n-a uitat crucele suferinței pe care i le-a pricinuit militarismul german, aprobă întru totul și sprijină cu toată hotărîrea luminoasele propuneri sovietice, întrucît ele constituie expresia intereselor vitale ale poporului nostru, ca și ale tuturor popoarelor. Salutînd succesele obținute pînă acum în slăbirea încordării internaționale, poporul român nu pierde din vedere că dușmanii păcii mai pot tulbura încă viața pașnică a popoarelor, și își sporește vigilența, conștientul cu avînt opera de înflorire și întărire a patriei.

La manifestările care au avut loc în toate orașele și satele țării cu prilejul zilei de 7 Noiembrie, poporul nostru și-a exprimat mîndria de a pași pe drumul luminos al Marelui Octombrie, precum și adîncile sentimente de recunoștință și dragoste pentru poporul sovietic, care ne acordă un ajutor multilateral în opera de construire a vieții noi, socialiste.

În cuvîntarea rostită de tovarășul Miron Constantinescu la adunarea festivă din Capitală, consacrată celei de a 38-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, se arată succesele remarcabile obținute de poporul nostru în îndeplinirea cincinalului, precum și a planului de electrificare. A fost depășit planul producției globale a industriei pe trimestrul III al anului 1955, iar cele mai importante ramuri industriale și-au îndeplinit înainte de termen sarcinile pe cinci ani. Volumul producției globale a industriei prevăzută de cincinal se va îndeplini înainte de termen, încă în cursul lunii noiembrie a. c.

Insemnate sînt și realizările din agricultură, unde s-au obținut peste 11 milioane tone de cereale panificabile și o recoltă excepțională la porumb. Se desfășoară cu succes opera de transformare socialistă a agriculturii. În prezent, peste un sfert din suprafața arabilă a țării este cuprinsă în sectorul socialist. Au fost înființate 5735 gospodării colective și întovărășiri și 2765 asociații pentru culturile tehnice.

Drept urmare a realizărilor economiei socialiste, a dezvoltării cu precădere a industriei grele, în anii cincinalului nostru s-a creat o bază pentru ridicarea continuă a nivelului de trai al oamenilor muncii. Aproximativ populația s-a îmbunătățit mult, a crescut cu peste 25% în ultimii cinci ani salariul real al muncitorilor și funcționarilor, au sporit considerabil și veniturile țărănimii muncitoare.

Mîndru de realizările obținute, poporul nostru pășete înainte spre noi realizări. În întrecerea socialistă și patriotică în cinstea celui de al II-lea Congres al Partidului, oamenii muncii sînt hotărîți să obțină noi succese în dezvoltarea rapidă a tehnicii, în sporirea producției și productivității muncii, în efectuarea tuturor lucrărilor de toamnă în agricultură.

Insufleții de exemplul luminos al marii Patrii și lui Octombrie, învîntînd conștient de la oamenii sovietici, valorificînd ajutorul multilateral al Uniunii Sovietice, oamenii muncii din țara noastră, conduși de partid, vor lupta cu puteri sporite pentru a obține noi victorii pe drumul socialismului și al păcii.

Sosirea delegației A. R. L. U. S. care a vizitat Uniunea Sovietică

În ziua de 9 noiembrie a sosit în Capitală delegația A.R.L.U.S. care, la invitația Asociației unionale pentru legăturile culturale cu străinătatea — V.O.K.S., a vizitat Uniunea Sovietică, cu prilejul Lunii prieteniei romino-sovietice.

Delegația a fost alcătuită din tovarășii: I. Gh. Maurer, membru în Preziuliu Academiei R.P.R., director al Institutului de cercetări juridice al Academiei R.P.R., conducătorul delegației; Octav Livezeanu, vicepreședinte al Consiliului General A.R.L.U.S.; scriitorul Cicerone Theodorescu, laureat al Premiului de Stat, membru în Biroul Consiliului General A.R.L.U.S.; compozitorul Achim Stoia, laureat al Premiului de Stat, președinte onorific al Filialei Iași a Uniunii compozitorilor din R.P.R.; Ștefan Lungu, Erou al Muncii

Socialiste; ing. Vi. Moșneagă, șef de secție la I.C.A.R.; Aurel Pop, directorul Direcției științe sociale din Ministerul Învățămîntului și Margareta Sallay, solistă a Operei Maghiare de Stat din Cluj, artistă emerită a R.P.R.

La sosirea pe aeroportul Băneasa, delegația a fost salutată de tovarășii: Ofeția Manole, vicepreședinte al Consiliului General A.R.L.U.S., Eugen Rodan, secretar al Consiliului General A.R.L.U.S., I. Moraru, secretar adjunct al Consiliului General A.R.L.U.S., precum și de oameni ai armatei și culturii, reprezentanți ai Consiliului General A.R.L.U.S. și alții.

Au fost de față A. A. Epîșev, ambasadorul Uniunii Sovietice și membri ai biroului Uniunii Sovietice la București, baseladei Uniunii Sovietice la București.

VEACUNOU Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XI Nr. 45 VINERI 11 NOIEMBRIE 1955 4 PAGINI, 25 BANI

In țara prietenilor noștri

Cînd vii din nou într-o țară prietenă, în care ai mai fost, totul îți pare deosebit de important, deosebit de interesant. Simți nevoia să revezi orașele și satele pe care le-ai mai cunoscut, să strîngi mîna vechilor prieteni, să te bucuri din toată mîna pentru toate înfăptuirile noi în viața lor din ultimii ani.

Mă gîndeam la toate acestea, privind pămîntul românesc care parcă plutea sub aripa avionului. Lata și aeroportul cunoscut Băneasa și, după el, străzile zgomotoase, pușind de viață, ale capitalei românești. Le-am văzut disdeedimenea, cînd pe trotuar se scurgea sîruiul de oameni ce se grăbeau la lucru. Le-am văzut în timpul zilei — însuflețite de pîcurile vesele ale copiilor de școală. Le-am văzut și seara — în strălucimile multor locuri și plin de viață al oamenilor care se plimbau. Fiecare oră dezvăluia ceva nou și trăsăturile vechiului oraș, ce pare acum plin de tinerete neofită, îmi apăreau mai depline și mai vii.

De această tinerete vorbește plină de fapte Casei Școlii, vorbesc ale locuitorilor, mesele, ale Combinatului poligrafic. Cel ce a văzut aceste locuri în urmă cu patru ani, rămîne uimit de succesele constructorilor romîni și se bucură alături de ei.

Truditorii tot atât de însufleții pot fi înfățișiți și la atelierelor „Grivita Rosie”, glorioase prin trecutul lor revoluționar, și la uzinele metalurgice din Resita, și la Ploesti, orașul petrolistilor, și în Orașul Stalin, unde se află constructorii de tractoare, și în nenumerabilele sate, cu milioane de harnici țărani muncitori.

Ce larg înflorește noua eră în munții Bicăzului! Am avut fericirea să vizitez aceste locuri, să umblu pe aceste plajuri pitorești, să văd sate încântătoare și minunate. Chei ale Bicăzului care le tulbură prin frumusețea și măreția lor. Toate acestea mi-au lăsat o impresie nestearsă, dar mai mult ca orice m-a uimit și m-a atras faptul santerului hidrocentralei „V. I. Lenin”.

Cînd privești de sus de pe munte, în jos, spre locul unde se va înălța stăvilarul, cînd cauți să-ți închipuie proporțiile lui imense, inima îți se umple de bucurie și de mîndrie pentru planurile creatoare ale poporului fratelui român. Te bucuri încă și mai mult cînd vezi cît de multe s-au făcut pentru traducerea în viață a acestor planuri.

Tovarășul care m-a condus pe santier istoric cu plăcere fapte

Mulți muncitori și ingineri de la uzina cocom-chimică din Dnopropropetovsk părăsesc, ca pe niște relicve prețioase, cîteva bucățele poroase de cocs negre-mate, deși la înfățișare ele nu se deosebesc de fel de cocsul pe care uzina îl expediază zilnic în sute de vagoane. Bucățile acestea de cocs au fost obținute din cărbune extras chiar în apropierea orașului Dnepropetrovsk.

Ani de-a rîndul, explorările pentru descoperirea de noi straturi de cărbune în Donbass se făceau numai în adîncime, sîndu-se mine tot mai adînci. De cîiva timp, au început și explorări în lățime. Astfel, expedițiile geologice au descoperit rezerve bogate de cărbune pe malul stîng al Niprului. Și nu numai acolo! Prin lucrări complexe de cercetări geologice și cu ajutorul metodelor geofizice, s-a constatat că formațiile geologice care au straturi de cărbune se întind pînă departe spre orașul Novo-Moskovsk din regiunea Dnepropetrovsk, apoi spre Harkov și spre nord de Voronșovgrad, peste Don.

La 200 de kilometri în vestul Donbassului, s-au descoperit bogate zăcăminte de cărbune, care ar putea intra în exploatare imediat. Vechea graniță a Donbassului poate fi extinsă spre nord cu vreo 30 de kilometri. Se lărgesc hotarele acestui bazin și spre sud și est. Geologii afirmă că lărgirea granițelor Donbassului e posibilă și spre Poitava, Voronej și Stalingrad.

Prin proporțiile sale, Marea Donbass depășește de peste două ori suprafața vechiului Donbass valorificată integral din punct de vedere industrial.

Descoperirea noilor zăcăminte creează mari posibilități pentru exploatarea cărbunelui la adîncimi mici și mijlocii și apropiere zăcămintele de cărbune de mari centre industriale, cum ar fi Dnepropetrovskul, Harkovul și altele.

Oamenii de știință au ajuns la concluzia că noile zăcăminte ale cărbune cocsificabil. După cum se știe, cocsul este un combustibil foarte prețios, îndeosebi în condițiile Ucrainei, unde există rezerve uriașe de minerul de fier și de mangan, precum și de alte mineruri necesare producției metalurgice.

În urma noilor descoperiri, industria va putea primi cărbune cocsificabil extras de la adîncimi nu prea mari și care, astfel, necesită extrem de puține cheltuieli de exploatare.

Casa bătrînetii liniștite

După vechiul său obicei, Maria Neem se trezește foarte devreme. Oamenii care sere din pat speriată că a dormit prea mult și că va atrage prin asta minia stăpînului său. Timp de 45 de ani, Maria Neem, o țărăncă estonă, a trădit pe moștele celor boaga, timp de 45 de ani a trăit cu firea continuă că și pierde bucata de piine pe care o cîștiga din greu. Insă visul cel urit s-a spulberat odată cu instaurarea Puterii Sovietice în Estonia. Acum, această femeie în vîrstă are o cameră curată și confortabilă, pe care o împarte cu vecina sa, Elia Sander. Ea locuiește în casa pentru colhoznicii bătrîni care a fost înființată în toamna anului trecut în orașul Suure-Lanisk din Estonia.

Acest cămin al bătrînilor liniștite este întreținut de casele de ajutor reciproc din colhozurile învecinate. El se află înstă într-o clădire modernă, confortabilă, cu dependințe, baie, livadă, grădina de zarzavat.

Locatarii acestei case se pot odihni în voie — totuși este amenajată în așa fel ca viața să le fie cît mai plăcută. Inșă oamenii care o viață întreagă au fost obișnuiți cu munca, nu pot sta țără să lucreze. Fiecare își găsește ocupația preferată. Unii lucrează în grădina de zarzavat, alții ajută la bucatărie sau se ocupă de creșterea păsărilor și a porcelor.

De curînd, pentru casa colhoznicilor bătrîni a fost cumpărată o vacă.

Cu toate ocupațiile multiple, colhoznicilor bătrîni le mai rămîne timp berechet, pe care și-l petrec cîntînd cîrți, reviste, sau poezînd diferite întîmplări din viață.

Ei sînt vizitați deseori de cunoscuți, de membrii conducerii caselor colhoznice de ajutor reciproc.

Inițiativa raionului Suure-Lanisk a fost preluată de alte colhozuri. În colhozul „Boșevik” din insula Saaremaa a fost deschisă, de asemenea, o casă pentru cei bătrîni.

Casa asemănătoare au început să funcționeze în toamna aceasta în raioanele Harinsk, Piarnusk și Elvask.

Călătorie la Moscova

Hotel „Kiev” — File de carnet —

„Gostinîța Kievskiaia”, unde locuiește grupul de turiști romîni nu se numără printre hotelurile cele mai mari ale Moscovei. Nu e ca hotelul „Leningrad”, care ocupă în întregime una din clădirile înalte, de 21 etaje, din piața Komsozolskaia, și unde — după expresia unui vizitator străin — nu s-a făcut economie de marmoră, aur și cristal. Nu e nici ca hotelurile „Sovet” sau „Moskova”, — unde fiecare locatar ocupă cîte un apartament somptuos.

E un hotel obișnuit, bine cunoscut inginerilor și directorilor de întreprinderi din Ucraina, președinților de colhozuri și agronomilor din R.S.S. Moldovenească, savanților din Belorusia, ca și din alte colțuri ale Uniunii Sovietice. Ori de cîte ori vin cu treburi la Moscova, ei trag cu plăcere la hotel „Kiev”.

Hotelul este prevăzută cu toate cele necesare în vederea unei bune deserviri. La etajul I se află un mare restaurant, în măsură să satisfacă — după cum am avut prilejul să ne convingem — și cele mai pretențioase gusturi. În hall se află un oficiu postal, o frizerie, o parfumerie și un stand cu cărți și publicații sovietice și străine.

În aceste zile, pe lângă vizitatorii săi obișnuiți, hotelul are și altele de oaspeți: turiști. În afară de grupul nostru se află un grup de aproape 200 turiști din R. Cehoslovacă.

Atmosfera caldă, felul preventiv, atent, cu care am fost primiți, a făcut ca fiecare dintre noi să uite că ocupă o cameră de hotel, și să se simtă oaspete dorit la niște prieteni dragi. Acest aspect al ospitalității sovietice ne-a impresionat din prima clipă pe toți și în mod cu totul special pe acei dintre turiști care au avut prilejul să călătorească prin Apus.

Camera în care locuiesc oferă tot confortul pe care îți poți dori în călătorie. În afară de mobilierul obișnuit, în cameră se află un birou mic, din lemn sculptat. Pe birou, e un serviciu de scris, din marmoră albă. La ferestre atîrnă draperii grele, iar peretele e împodobit cu un tablou în ulei, care înfățișează un peisaj rusesc. În fiecare cameră se află neposibil serviciu de cea și — bine înțeles — radio și telefon.

Seara, la masă, i-am cunoscut pe cîțiva dintre oaspeții hotelului. Tîndrîr uscălit, smead, cu ochi negri, pătrunzător, pe care l-am înfățișat dimineața în lift profesor la Tiblizi, și a venit pentru cîteva zile la Moscova pentru a consulta la bibliotecă „Lenin” lucrări de specialitate care-i sînt necesare pentru dizertația pe care o pregătește în vederea obținerii titlului de candidat în științe. Grupul de bărbați și femei în tînuță de seară care discută vesel, animat, la masa de alături, nu sînt, așa dar, artiști în turnee la Moscova, ci

cum îmi închipulsem — ci colaboratorii unei stațiuni experimentale din Gomel, veniți să participe la manifestările din cadrul decăzii artistice turkeme. În aceeași seară l-am cunoscut și pe Dmitrii Platonovici Kotlerenko, inginer principal la o

întreprindere forestieră din regiunea Kir-roo. Cu entuziasm unui adolescent, bărbatul acesta cu fața arsă de vînturi și soare și cu păr argintiu la temple mi-a vorbit despre munca eroică de pionierat, care se desfășoară în regiunea sa.

Ascultam povestirea pasionantă a noului meu prieten, priveam mulțimea aceasta veselă, fremătătoare, care ocupase toate mesele din sala scăldată în lumină, a restaurantului hotelului.

Printr-un ciudat proces de asociații de idei, îmi veni în minte cartea unei scriitoare austriace, pe care o citisem cu mult timp în urmă.

Aciunea romanului se desfășura într-un hotel dintr-un mare oraș din Apus. Hotelul era populat de oameni înfrînți, cu morală distinsă, ce-și tirau zilele de azi pe mîine, fără speranță și lipsit de orice perspectivă. Zidarul, camerele hotelului erau scufundate într-o tristete iremediabilă, într-o tăcere sinistă de cavou.

„Si m-am gîndit o clipă cu regret că e păcat că scriitoarea — care folosește hotelul acela european ca un simbol al crepusculului unei lumi vechi — nu a cunoscut și atmosfera sărbătorească, luminoasă și caldă care-i invadează sufletul în oricare hotel sovietic. Aceasta ar fi întregit simbolul ei.

Luminile orașului

De la ferestra camerei mele de hotel se vede una din clădirile înalte ale Moscovei. Ziua, clădirea aceasta monumentală pare o sculptură uriașă, prin care un artist de seamă a știut să exprime visul său îndrăzneț spre înălțimi. Odată cu căderea nopții, la lumina miilor de becuri electrice, ea pare o nouă constela-

ție cu care oamenii sovietici au îmbogățit cerul Moscovei. Asemenea constelații strălucesc în toate colțurile marii oraș, vîndînd parcă lumii întregi că pe a șasea parte a globului pămîntesc s-au ivit zorile comunismului.

Una din clădirile înalte ale Moscovei

De fiecare dată cînd am drum în oraș, cauză să trec prin fața uneia din clădirile înalte. Îmi place să privesc acești giganți grațioși din piatră și beton armat, care-și profilază pe cerul loamnele tinute lor soave, de o negrită mărețe.

Cu o zi înaintea, am înfățișat aici un grup de turiști din Germania occidentală. Deși ghidul își terminase de mult explicațiile care-i fuseseră cerute și acum dădea ca a înțelege că mai sînt multe de văzut, nimeni nu se îndura să plece mai departe. Aparatele de fotografie făcneau neîntrerupt, fixînd clădirea din toate unghiurile.

— Ce impresie vă face Moscova? — am întrebat pe unul din grup, arhitect din Berlinul occidental.

— Wir staunen! (Sîntem înmărmuriți) — a fost răspunsul lui.

Da, minunată e Moscova în orice ceas al zilei, ulmînd la tot pasul pe acei care se află pentru prima dată aici. Dar și mai minunată devine Moscova odată cu

însurarea, cînd valuri-valuri de lumină scaldă bulevardele și piețele sale imense.

E ora cînd se aprind luminile marii oraș, cînd pe frontispiciile clădirilor prind să scîlbească reclamele de neon, cînd vitrinele ferice luminesc ale marilor magazine capătă o nouă strălucire. Bulevardele și străzile Moscovei sînt acum pline de o multime veselă, clocoțitoare. După o zi de muncă, locuitorii Moscovei își oferă cîțva resursi de destîndere și recreație. Și cîi de minunat poți petrece o seară la Moscova!

Cinematografele și teatrele sînt invadate de oameni și deși ultimul bilet a fost vîndut de mult, zecile de pasionați nu se hotărăsă să se îndeprtez, doar-dor se va găsi și pentru dînsii un loc. Restaurantele elegante ale Moscovei își primesc și ele acum vizitatorii. În curînd, ca și în seara aceasta un loc liber la vreo masă.

În acest timp, un fluxu neîntrerupt de mașini se scurge pe străzi. În turismele rapide, ca și în elegantele luminez „ZIS” și „ZIM” se află academicieni, oameni de știință, artiști, ingineri și muncitori fruntași, care după o zi de muncă au ieșit cu familiile să vadă un film, să asiste la ultima premieră teatrală, sau să facă o plimbare prin împrejurimile Moscovei.

Pentru zecile de mii de turiști care se află în fiecare zi în Capitala Uniunii Sovietice, spectacolul cel mai interesant este însă privelisea Moscovei. Si într-adevăr e un spectacol mare!

Zeci de mii de becuri puternice strălucesc dințerele întinerului, astfel că și în Moscova par acum adevărate artere de lumină. Firme luminoase și reclame mari de neon strălucesc în toate colțurile și în toate nuanțele: albastru, verde, roșu, violet, galben. E o simfonie de culcri, un loc subtil de lumină, o îmbinare armonioasă de fantezie și bun gust, de o negrită frumusețe.

Dar acolo unde această frumusețe atinge punctul ei cel mai înalt este la Expoziția agricolă unională. Eram acolo, cînd, în faptul serii, s-au aprins, deodată, toate luminile și nu voi uita niciodată expresia de uimire, admirație și încintare totodată pe care au căpătăt-o în acea clipă fețele vizitatorilor. Noaptea, expoziția oferă o privelisea unică, în fața căreia pîlesc și cele mai pline de fantezie basme din o mie și una de nopți. Firmele arizionale par ierbe de lumină, piloni și stîlpi ornamentali devin parcă transparenți, iar fiecare pavilion un palat cum nici în basme nu poți înfăți.

Aici, în mijlocul acestor splendori fără seamăn, sînt mai limpede decît oricînd urzese forța a omului liber, puterea genului său creator. Omul — ce mîndru sîntă aici acest cuvînt!

VICTOR RUSU

LITERATURĂ-ARTĂ-STIINȚĂ

La reeditarea versurilor lui Esenin

S-au împlinit 60 de ani de la nașterea poetului rus Serghei Esenin. Cu acest prilej, editura „Goslitizdat” din Moscova a tipărit o nouă ediție, în două volume, cuprinzând aproape toate versurile poetului. Prezentând citorilor români această culegere în limba rusă, recenzentul este ușor înfrânt de conștiința că se adresează în parte unor oameni care cunosc pe poetul rus din două ediții de traduceri anterioare (Zaharia Stancu și George Lesnea). Acestea nu s-au mai retipărit, însă, demult. Dar avind acum la îndemână această bogată ediție sovietică, este de așteptat ca editura „Cartea Rusă” să publice o culegere mai amplă de traduceri românești.

Esenin a fost un poet în creația căruia s-au ciocnit două tendințe contrare: aceea a simțimentelor și ideilor unui om poezii din masa săracă și oprămată a țărănimii ruse, care a trăit pulsația grandioasă a Revoluției din Octombrie și a primilor ani de consolidare a Statului Sovietic și cealaltă tendință, împrumutată prin înființarea nelăstă a anumitor cercuri literare decadente din anii premergători revoluției și din perioada Nepului. Această contradicție, care în scurta viață a poetului n-a apucat să fie eliminată de fondul lui pozitiv, sănătos, este și explicația inegalității de valoare a creației eseniene.

Nu sînt de prisos, citeva amănunte biografice pentru lămurirea felului în care Esenin a intrat sub influența parțială a decadentismului. Născut într-un sat de lângă Reazan (la 21 septembrie 1895) în familia unor țărani foarte săraci, crescut la casa bunicii sale, Esenin, mai mult autodidact, a urmat doar școala primară din sat și o bucată de vreme cursurile unei universități populare. În 1914 a plecat la Petersburg, neavînd alt bagaj de călătorie decît caietul său de versuri, care a și apărut într-un volum de debut, în 1915. Dar tocmai aici, la Petersburg, poetul a nimerit în cercul boemi literaților decadenți din perioada critică a războiului imperialist. În acest cadru s-au abătut asupra lui sîntoșose a tinărului venit de la țară mișcările literaturii pornografice a lui Arlibashev și unele efecte ale pesimismului simbolist al lui Solougu, care slăvea în versurile sale „dulcețea” morții. Același lucru se petrecea și în lumea saloanelor, care se promovau tot soiul de teorii mistico-religioase. În Esenin apare atunci 19 ani!

Amprenta lăsată de nefastele intruzii n-a fost biruită total de poet. Dar el a păstrat pînă la sfîrșitul vieții (a murit în 1929) o averseune instinctivă față de latura negativă infiltrată în gîndurile și în simțimentele sale, combătînd tot pe calea poeziei nota străină din cîntecul său. Lupta lăuntrică a poetului a îndreptat cîntecul său spre peisajul uman, curat, al satului rusec, spre natura frumoasă a Rusiei, spre simțimentul iubirii, spre alte sentimente care l-au ridicat unori pe treptele adevăratei revolte și ale glorificării începutului de eră socialistă. Aceasta este înfruntarea contrariilor din conștiința poetului și dacă-i examinăm opera ne putem da seama că balanța înclină mai ales în partea zugrăvirii realității, a vieții ponorului, a dragostei de țară și de natură, dect spre depravatele moravuri saloanelor.

Esenin și-a dat seama de acest lucru și din multe versuri ale sale se distinge năzuința sa de a pasi neted pe drumul pe care-l deschisese poeziei sale Marea Revoluție Socialistă din Octombrie. Esenin a fost un poet creator de imagini mustoase, puternice, care-l caracterizează atât de pregnant. Aceasta însuși îi vine însă nu de la curentul „imaginist”, ci din temperamentul său pasionat de natură, din cunoașterea folclorului rusec. Imaginismul, curent artificial, căutător al imaginii forțate, a pierit precum se născuse. Dar Esenin rămîne, prin partea precumpănitoare a operei sale, un poet realist ce-și găsea adevăratele imagini în viața oamenilor și în mișcările naturii.

Esenin a fost numit adesea „poet al satului”. Titlul acesta este justificat. Poetul a

cîntat satul rusec prer evoluționar, natura lui, fetele și patriarhalitatea lui. Satul sovietic, nou, revoluționar, a găsit, e drept, ecou mai puțin în versurile sale, dar un poem de respirație puternică și largă, ca Ana Snehgina, scris sub înțirirea revoluției, a dovedit că acesta ar fi putut deveni drumul firesc al lui Esenin. Poetul înfițează, în tonuri lirice puternice, figuri clare de oameni ai satului, cîntînd, cu simțimentele înalte, cum este de pildă mama eroului (din poezia Rucigăna mamel) care se închină la icoana pentru fiul ei ce luptă, departe, pentru patrie. Dar, din imaginea satului iubit de el, poetul alege mai cu seamă natura, pe care o reprezintă în plină mișcare, nu

Serghei Esenin Desen de A. Iar-Kravcenko

contemplativ ca parnasienii, ci dinăuntru ei, cu vigoare, cu seva ei pură. Cînd unele poezii cîntă cu patetism simplu și discret retragerea în natură (dorința de care poetul o manifesta de la primele versuri) năzuința nu trebuie pusă pe seama mizantropiei, de care Esenin n-a suferit, ci numai pe seama extraordinare sale iubiri față de frumusețile uitoroare ale naturii patriei sale. În adolescență, Esenin cînta așa:

E fericit, în dragoste umilă,
Cel ce, fără prieten ori vrăjmas,
Va trece, închinîndu-se cu milă
Căpîtelor de fin de pe imas.

Gorki povestese, undeva cum, ascultînd poezia Cîntecul cățeii, s-a gîndit că „Serghei Esenin nu e intr-atîta om, cît un organ creat de natură exclusiv pentru poezie, pentru exprimarea dragostei față de tot ce e viu pe lume”.

Și chiar poetul spune, într-o poezie autobiografică din 1912:

Mă născui cu cîtece-n plăpumi de otavă,
Imi țesură zorile curcubeu în slavă...

Esenin cîntă orișice fenomen al naturii, dar nu descriindu-l într-o zugrăvire de pastel, ci umplîndu-se de manifestările naturii, bucurîndu-se calm sau pasiv, de prezența ei în jurul său. Așa sînt cîntate: de seară, a-nurghul, dimineața, iarna, toamna, vîntul, viscolul, soarele, ploaia, pădurea, cîmpia. Așa sînt cîntate animalele. Și aici Esenin a găsit o sensibilitate ca nimeni altul pentru a cînta viața tragică a animalelor adevărate de unii oameni ticăloși. Multe din aceste poezii sînt admirabile, umane, tulburătoare de emoționante, citezată tragică. Esenin a știut să facă din aceste animale adevărate personaje lirice, atribuindu-le cele mai pure sentimente omenești. Astfel, poetul cîntă maternitatea animală, în suferință din cauza răutății unora dintre oameni. Vaca, căreia l-a fost răpit vițelul, „întîmîc născut”, suferă ca o adevărată mamă.

Tot așa o cățea, mamă și dînsa, în poezia

afîț de preluță de Gorki Cîntecul cățeii, a născut 7 pui:

La tot mîngîiat pînă seara,
Pieptîndu-mi cu limba dînos,
Țîșnea albul lăpte ca neaua,
De sub pîntecul ei cald și vișnos.

Dar seara, sumbul stăpîn al casei l-a dus pe cei 7 căței într-un sac, să-l lînce în riu. Cîteva lugi prin rîpi după el și ajungînd pe mal nu mai văzu decît tremurul apei. Iar întorcîndu-se anevoie spre casă, luna plină, răsărită deasupra acopeișului, i se păru că e unul din căței ei.

La Esenin, aproape pe primul plan al sentimentului naturii se află și dragostea, dar nu amorul căzător, tavernal, cîntat incidental unori — incidental și străin —, ci dragostea pură a satului întemeiat pe deplina comuniune sufletească a celor doi îndrăgostiții și neapărat încadrată în peisajul naturii. Iar această dragoste și soră cu iubirea de familie, de locul natal, de patrie — pe care Esenin le cîntă cu aceeași mare intensitate lirică.

Revoluția din Octombrie a adîns în sufletul poetului corzile cele mai vibrante și nu e o simplă întâmplare că poeziile și poemele scrise în această înălțătoare atmosferă (Tovarășul, Cîntă, Toboșarul ceresc, Balada celor douăzeci și șase, Ana Snehgina, Rusia Sovietică, Poemul Gruzei s.a.) sînt și cele mai bune din punct de vedere artistic.

De la dragostea pentru natură (țară, Esenin a trecut firesc la cîntecul de dragoste pentru patrie, și încă într-o poezie de adolescență își arată beatitudinea în fața departărilor abstruse ale elepeilor rusești:

Pîlcu sînt dacă striga va:
„Către rai tu calo-șă la!”
Am să spun: „La ce mi-l slava
Raiului? Vreau țara mea!”

De acea, în versurile sale revoluționare, accentele eroice ca acesta:

Ceru-l ca clopotul,
Limbii îl zic:
Mamă mi-e patria,
Sînt bolshevik;

Esenin a cîntat și orașul, însă rar și fără rezonanță, căci nu i-a înțeles adevărata valoare, păstrîndu-l, în partea slăbă a operei sale, numai aspectul negativ. Cînd a cîntat cu deosebită putere transformările revoluționare, a ales drept cadru de acțiune tot satul (Ana Snehgina, unde sînt zugrăvit cu mare forță realistă și cu caldă simpatie țărani luptători pe bătăliele revoluției).

Arta poetică a lui Esenin se impune prin puterea de sugestie pe care o au imaginile, prin atmosfera intensă pe care o creează fiecare poezie realizată a poetului. În poezia lui Esenin, imaginea nu este un agrement, o notă de culoare, ci este poezia însăși. Imaginea aceasta este mereu proaspătă, nouă, plină de sevă, deseori de esență populară, și ea emoționează adine pe cititor, explicîndu-i și delinindu-i convingător fenomenele naturii și sentimentele omenești. În versurile lui Esenin, soarele își trimite lumina în snopi, cerul e un bild albastru sau o cobîlă, pîrul blond al iubitei e un snop de ovăz, zorile se spală pe acopeiș ca un molășar, steaua din cer se cloacă ca o prună, bătrîna căsută lăcrășoasă mofăie cu gingie pragului miez înmorminat al liniștii, soarele în asfințit se rostogolește ca o roată peștele dealul vînt s.a.m.d.

Motivetele simple, trezile în creația lui Esenin de Revoluția din Octombrie, au avut motive să devină dominante, dacă viața poetului n-ar fi fost așa de scurtă.

Purificată prin judecata timpului de ceea ce n-a fost decît amprentă străină, adevărată poezie a lui Esenin emoționează și înălță inima cititorului de azi ca o creație realității autentice a unui poet îndrăgostit de natură și de oameni.

VICTOR KERNBACH

MIHAIL MATUSOVSKI

Noaptea, la Kaluga

Simf, calm rotînd pămîntu-n seri superbe,
In veșnic circular itinerariu!

Ard alb, peste Kaluga, astre-n jerbe,
De pare c-am intra-ntr-un planetariu!

Te chiamă-un tren de dincolo de creste...

Străbat copite lungul drum nocturn...

Prin liniști, rar, în clinchete ceeste,
Vibrează în inelul lui Saturn.

Vezi luna cu vulcanice contururi?

Auzi cum angrenaje mari de stele,
Se-nvîrt în univers, egal și pururi,

Că-ți potrivești și ceasul după ele?

Laceferi ne răspund în nopți de vară —
De mult le știm chemarea de lumină?

Adie-o boare interplanetară,

Ca un fior prelung de zonă-alpină.

Nu e Jules Verne, nu-i film și nu-i poveste,

Ci-avee zare vastă se desface:

Spuneți-mi, sentimentele aceste

Oare vă dau, în nopți de iulie, pace?...
Racheta va zvîcni sub constelații

În prag de noapte — un bolid în slavă.

Comete lucea-vor lung în spații,

Iluminînd ferești de astronați.

Va să străbatem lumile albastre,

Căci n-are margini visul omeneș...

Tiolkovski-a contemplat acele astre,

Ca par obișnuite, cînd clipesc.

În romînește de
ROMULUS VULPESCU

Actualitatea fabulei

Străvechitul gen al
fabulei—una din cele
— mai ascuțite arme din
arsenalul satirei și al
criticii în general — își dovedește trînicia
și marea lui priză asupra cititorului con-
temporan nu numai prin marea circulație
a fabulelor clasice (Esop, Fedru, La Fon-
taine, Krilov și alții) ci și prin marea
interes științific de fabulele noi care apar, prin
comentariile pe care acestea le iese, prin efica-
citatea celor într-adevăr izbitule.

În lumea Sovietică și în țările de democrație populară, fabula cunoaște o perioadă
de înflorire cu totul deosebită, mulți scriitori
— de la fruntași ai literaturii pînă la debuta-
tanți și la „amatori fabuliști” ocazionali —
îndeplinesc din se, unii exclusiv, alții prin-
tre altele genuri abordate, cu această năstruc-
nică născocire a spiritului, la hotarul epicu-
lui și al liricului, al umorului sprîntar și al
dăscălelii grave. Manifestare prin excelență
„tendințoasă”, arta fabulei a prins rădă-
cini noi și vijoase în solul realismului so-
cialist. Dezvoltarea simțului critic și auto-
critic al oamenilor din lumea socialismului,
creșterea nivelului lor de conștiință, noua
concepție despre relațiile dintre indivizi, des-
pre drepturile și răspunderile acestora față
de societate — de la micul colectiv pînă la
marcele colective al poporului întreg — sînt
tot altele elemente prielnice pentru această
mare involbură a unui gen capabil să
pună, cu o mare economie de mijloace, pro-
blemele cele mai variate care se ridică și
de zi, dar, pe de altă parte, tocmai aceste trăsă-
turi etice, asigură viabilitatea fabulei
nu numai cu condiția ca și ea să urce o nouă
treaptă, să corespundă, în fond ca și în
formă, exigențelor acestui cititor de tip
nou.

Cunosce, dintr-o lungă experiență proprie,
„rezervele” formulate de unii teoreticieni în
ceea ce privește actualitatea fabulei, rostul
ei în ansamblul frontului literar, aportul ei
pe baricada luptei ideologice. Acești specifi-
ci, negatori cu tot dinadinsul, mi amintesc
de medicul care, înmîndu-și pacientul în
tramvai, îl apostrofează cu vorbele: Ce cauți
aici? Conform diagnosticului meu, dumneata
ești mort de săptămîna trecută!

Care sînt principalele obiecții care se adu-
ce acestui răposat atât de înfloritor? (Din
păcate unele dintre aceste obiecții vîdesc
nu numai un spirit obtuz și o necunoaștere
a realității, ci au la bază intenția dusmă-
noasă de a combate fabula „actuală” tocmai
din pricina eficienței ei...)

Mai întli: „Nu se poate inova, nu se pot
găsi nici teme nici forme de expresie arti-
stice „noi”. De cînd lumea și pămîntul cite-
va zeci de subiecte sînt redate, din vreme
în vreme, de un alt scriitor, încapabil să
iasă din condițiile eterne, imuabile, ale
anecdotei: vulpea e vicleană, iepurele lăș,
leul fioros și măgarul îndărătnic. Cel mult
— zic ei — un autor va înfățișa cu mai
multă măiestrie viciile, lașitatea, cruzimea
sau îndărătnicia personajului — dar aceasta
nu va schimba cu nimic critica adusă spre
pîdă în rostul lui, înmîneret dacă în spa-
lele lui se ascunde tiranul din antichitate,
monarhul absolut din feudalism, exploata-
torul colonial din societatea burgheză... sau
șeful de birou din cea socialistă!”

Să cercetăm punct cu punct temeinic
acestei prime afirmații. Temei noi? Dar te-
mei sînt noi prin însuși faptul că eroii fa-
bulei, respectiv modelele umne din realita-
tea înconjurătoare, se găsesc în relații și
raporturi noi... Într-un singur volum de
traduceri din Serghei Mihalkov (Satiră și
umor) o să-nîlmim, firește, pe lîngă fauna
și flora „de cînd lumea și pămîntul”, o fa-
bulă care se numește „Șurubul” (ba chiar
„surubășul”). Personajele sînt o roată mare
de motor și un surubăș. Morala: „De un
surubăș adesea atîrnea foate mult”. Ce sim-
plu, ce direct, ce organic se transpune a-
ceasta în lumea noastră, în spiritul de echi-
pă care-i însușește pe oameni, în care
cel mai mic, mai mărunț, mai neînsemnat...
e att de însemnat pentru ca totul să meară-
gă bine. Cum este înfățișată aceeași morală
în La Fontaine, spre pildă? „On a souvent
besoin d'un plus petit que soi” — „Adesea
ai nevoie de unul mai mic ca tine” — men-
talitatea de clasă, servilă și condescendentă,
a celui care în ierarhia socială este mai mic
față de unii și mai mare față de alții... Dar
ce „situație” complicată este obligat fabu-
listul clasic să imagineze: leul a salvat de
la moarte un șoricel... Căzut la rîndul lui
într-o capcană, pentru nevoile cauzei într-o

simță cît mai adine idealurile umanitare
din concepțiile istorice ale lui Andronic. Am
năzuit de asemenea să clarificăm unele ne-
clarități care mi s-a părut că le vedem în fi-
gura Magdei Mînu.

Am dori ca, interpretînd-o pe Magda
Mînu, acrită să fie minată și de dragostea
pentru profesor și de dorința arzătoare de
a-l păstra ca savant umanist pentru știința,
pentru viitoarea Romînie liberă.

În realizarea personajului Bucșan am ac-
centuat nu numai puterea lui, năzuința lui
la comă spr dominație și înmogație, ci și
frica lui neșpusă în fața perspectivei de a-și
pierde averea, dominația, puterea.

Nu mai această trîcă deosebită credem că
a putut explica și... „justifică” acțiunile ca
adevărat absurde și prostești ale lui Bucșan.

N-am văzut piesa „Ultima oră” pe o scenă
romînească. Am citit numai cronici și am
văzut fotografiile apărute în presă. Unele in-
formații despre acest spectacol le-am obți-
nut și de la persoanele care au văzut comedia
lui M. Sebastian în interpretarea actorilor
romîni. După părerea acestor specta-
tori, teatrul romîn s-a dezvoltat conținutul
piesei într-un mod mai psihologic, iar noi
făm dezvoltat, probabil, mai mult în ton de
comedie.

Și dacă nu există o coincidență deplină,
dacă spectacolul creat de teatrul romînesc
se deosebește intrinseciv de spectacolul tea-
trului nostru, aceasta e o chestiune de crea-
ție, adică ceva firesc. O piesă adevărată,
scrisă cu talent, poate căpăta diferite expri-
mări scenice, iar asta depinde de indivi-
dualitatea artistică a colectivelor de creație
ce o pun în scenă.

Am fost neșpus de multumii de căldura
cu care spectatorii sovietici au întîmpinat
această piesă. Ne-au bucurat deosebit de
mult aprecierile elogioase pe care le-au fă-
cut spectacolului speatolului romîn. Sîntem
fericiți că munca noastră modestă contribuie
la apropierea dintre popoarele noastre.

Urmarim cu un uriaș interes spectacolele
de piese sovietice pe scenele teatrelor romî-
nești. Și sîntem incredințați că, în curînd,
repertoriul teatrului nostru se va completa
cu comedii noi, actuale, ale dramaturgilor
romîni.

V. POLIICIUK: Descătușare
Sculptură

Actualitatea fabulei

MARCEL BRESLAȘU

Noaptea, la Kaluga

Simf, calm rotînd pămîntu-n seri superbe,
In veșnic circular itinerariu!

Ard alb, peste Kaluga, astre-n jerbe,
De pare c-am intra-ntr-un planetariu!

Te chiamă-un tren de dincolo de creste...

Străbat copite lungul drum nocturn...

Prin liniști, rar, în clinchete ceeste,
Vibrează în inelul lui Saturn.

Vezi luna cu vulcanice contururi?

Auzi cum angrenaje mari de stele,
Se-nvîrt în univers, egal și pururi,

Că-ți potrivești și ceasul după ele?

Laceferi ne răspund în nopți de vară —
De mult le știm chemarea de lumină?

Adie-o boare interplanetară,

Ca un fior prelung de zonă-alpină.

Nu e Jules Verne, nu-i film și nu-i poveste,

Ci-avee zare vastă se desface:

Spuneți-mi, sentimentele aceste

Oare vă dau, în nopți de iulie, pace?...
Racheta va zvîcni sub constelații

În prag de noapte — un bolid în slavă.

Comete lucea-vor lung în spații,

Iluminînd ferești de astronați.

Va să străbatem lumile albastre,

Căci n-are margini visul omeneș...

Tiolkovski-a contemplat acele astre,

Ca par obișnuite, cînd clipesc.

În romînește de
ROMULUS VULPESCU

Actualitatea fabulei

Străvechitul gen al
fabulei—una din cele
— mai ascuțite arme din
arsenalul satirei și al
criticii în general — își dovedește trînicia
și marea lui priză asupra cititorului con-
temporan nu numai prin marea circulație
a fabulelor clasice (Esop, Fedru, La Fon-
taine, Krilov și alții) ci și prin marea
interes științific de fabulele noi care apar, prin
comentariile pe care acestea le iese, prin efica-
citatea celor într-adevăr izbitule.

În lumea Sovietică și în țările de democrație populară, fabula cunoaște o perioadă
de înflorire cu totul deosebită, mulți scriitori
— de la fruntași ai literaturii pînă la debuta-
tanți și la „amatori fabuliști” ocazionali —
îndeplinesc din se, unii exclusiv, alții prin-
tre altele genuri abordate, cu această năstruc-
nică născocire a spiritului, la hotarul epicu-
lui și al liricului, al umorului sprîntar și al
dăscălelii grave. Manifestare prin excelență
„tendințoasă”, arta fabulei a prins rădă-
cini noi și vijoase în solul realismului so-
cialist. Dezvoltarea simțului critic și auto-
critic al oamenilor din lumea socialismului,
creșterea nivelului lor de conștiință, noua
concepție despre relațiile dintre indivizi, des-
pre drepturile și răspunderile acestora față
de societate — de la micul colectiv pînă la
marcele colective al poporului întreg — sînt
tot altele elemente prielnice pentru această
mare involbură a unui gen capabil să
pună, cu o mare economie de mijloace, pro-
blemele cele mai variate care se ridică și
de zi, dar, pe de altă parte, tocmai aceste trăsă-
turi etice, asigură viabilitatea fabulei
nu numai cu condiția ca și ea să urce o nouă
treaptă, să corespundă, în fond ca și în
formă, exigențelor acestui cititor de tip
nou.

Cunosce, dintr-o lungă experiență proprie,
„rezervele” formulate de unii teoreticieni în
ceea ce privește actualitatea fabulei, rostul
ei în ansamblul frontului literar, aportul ei
pe baricada luptei ideologice. Acești specifi-
ci, negatori cu tot dinadinsul, mi amintesc
de medicul care, înmîndu-și pacientul în
tramvai, îl apostrofează cu vorbele: Ce cauți
aici? Conform diagnosticului meu, dumneata
ești mort de săptămîna trecută!

Care sînt principalele obiecții care se adu-
ce acestui răposat atât de înfloritor? (Din
păcate unele dintre aceste obiecții vîdesc
nu numai un spirit obtuz și o necunoaștere
a realității, ci au la bază intenția dusmă-
noasă de a combate fabula „actuală” tocmai
din pricina eficienței ei...)

Mai întli: „Nu se poate inova, nu se pot
găsi nici teme nici forme de expresie arti-
stice „noi”. De cînd lumea și pămîntul cite-
va zeci de subiecte sînt redate, din vreme
în vreme, de un alt scriitor, încapabil să
iasă din condițiile eterne, imuabile, ale
anecdotei: vulpea e vicleană, iepurele lăș,
leul fioros și măgarul îndărătnic. Cel mult
— zic ei — un autor va înfățișa cu mai
multă măiestrie viciile, lașitatea, cruzimea
sau îndărătnicia personajului — dar aceasta
nu va schimba cu nimic critica adusă spre
pîdă în rostul lui, înmîneret dacă în spa-
lele lui se ascunde tiranul din antichitate,
monarhul absolut din feudalism, exploata-
torul colonial din societatea burgheză... sau
șeful de birou din cea socialistă!”

Să cercetăm punct cu punct temeinic
acestei prime afirmații. Temei noi? Dar te-
mei sînt noi prin însuși faptul că eroii fa-
bulei, respectiv modelele umne din realita-
tea înconjurătoare, se găsesc în relații și
raporturi noi... Într-un singur volum de
traduceri din Serghei Mihalkov (Satiră și
umor) o să-nîlmim, firește, pe lîngă fauna
și flora „de cînd lumea și pămîntul”, o fa-
bulă care se numește „Șurubul” (ba chiar
„surubășul”). Personajele sînt o roată mare
de motor și un surubăș. Morala: „De un
surubăș adesea atîrnea foate mult”. Ce sim-
plu, ce direct, ce organic se transpune a-
ceasta în lumea noastră, în spiritul de echi-
pă care-i însușește pe oameni, în care
cel mai mic, mai mărunț, mai neînsemnat...
e att de însemnat pentru ca totul să meară-
gă bine. Cum este înfățișată aceeași morală
în La Fontaine, spre pildă? „On a souvent
besoin d'un plus petit que soi” — „Adesea
ai nevoie de unul mai mic ca tine” — men-
talitatea de clasă, servilă și condescendentă,
a celui care în ierarhia socială este mai mic
față de unii și mai mare față de alții... Dar
ce „situație” complicată este obligat fabu-
listul clasic să imagineze: leul a salvat de
la moarte un șoricel... Căzut la rîndul lui
într-o capcană, pentru nevoile cauzei într-o

simță cît mai adine idealurile umanitare
din concepțiile istorice ale lui Andronic. Am
năzuit de asemenea să clarificăm unele ne-
clarități care mi s-a părut că le vedem în fi-
gura Magdei Mînu.

Am dori ca, interpretînd-o pe Magda
Mînu, acrită să fie minată și de dragostea
pentru profesor și de dorința arzătoare de
a-l păstra ca savant umanist pentru știința,
pentru viitoarea Romînie liberă.

În realizarea personajului Bucșan am ac-
centuat nu numai puterea lui, năzuința lui
la comă spr dominație și înmogație, ci și
frica lui neșpusă în fața perspectivei de a-și
pierde averea, dominația, puterea.

Nu mai această trîcă deosebită credem că
a putut explica și... „justifică” acțiunile ca
adevărat absurde și prostești ale lui Bucșan.

N-am văzut piesa „Ultima oră” pe o scenă
romînească. Am citit numai cronici și am
văzut fotografiile apărute în presă. Unele in-
formații despre acest spectacol le-am obți-
nut și de la persoanele care au văzut comedia
lui M. Sebastian în interpretarea actorilor
romîni. După părerea acestor specta-
tori, teatrul romîn s-a dezvoltat conținutul
piesei într-un mod mai psihologic, iar noi
făm dezvoltat, probabil, mai mult în ton de
comedie.

Și dacă nu există o coincidență deplină,
dacă spectacolul creat de teatrul romînesc
se deosebește intrinseciv de spectacolul tea-
trului nostru, aceasta e o chestiune de crea-
ție, adică ceva firesc. O piesă adevărată,
scrisă cu talent, poate căpăta diferite expri-
mări scenice, iar asta depinde de indivi-
dualitatea artistică a colectivelor de creație
ce o pun în scenă.

Am fost neșpus de multumii de căldura
cu care spectatorii sovietici au întîmpinat
această piesă. Ne-au bucurat deosebit de
mult aprecierile elogioase pe care le-au fă-
cut spectacolului speatolului romîn. Sîntem
fericiți că munca noastră modestă contribuie
la apropierea dintre

Să dăm viață hotărârilor Congresului A.R.L.U.S.!

În viața Asociației noastre, cel de al IV-lea Congres A.R.L.U.S. a constituit un eveniment deosebit însemnat. Să-l adresem Congresului de către partid și guvern, rapoartele și cuvântările rostite în cursul lucrărilor Congresului, precum și hotărârile adoptate ne-au ajutat să analizăm cu simț de răspundere munca noastră de până acum, să înțelegem mai bine realizările obținute, să vedem cu mai multă claritate căile pe care va trebui să mergem pentru a obține noi succese în muncă. În același timp, din lucrările Congresului am putut desprinde principalele lipsuri care au existat în activitatea noastră, cauzele ce le-au generat.

Traducerea în fapt a hotărârilor Congresului este în momentul de față o condiție esențială pentru îmbunătățirea muncii organizatorilor A.R.L.U.S.

Lucrările Congresului au subliniat în mod deosebit importanța de care o prezintă pentru activitatea A.R.L.U.S.-ului concurența cu celelalte organizații de masă și instituții culturale și de stat.

La acțiunea de răspundere a experienței sovietice, a cunoștințelor despre U.R.S.S., participă în prezent numeroase instituții de stat și organizații obștești din țara noastră. În ultimii ani, toate organizațiile și-au îmbunătățit simțitor munca de prezentare a experienței sovietice. Activitatea A.R.L.U.S.-ului are astăzi multe laturi comune cu activitatea sindicatelor, a filialelor A.S.I.T. ori S.R.S.C. Toamă aceste laturi comune oferă baza trinitică pe care să se dezvolte o concurență rodnică între A.R.L.U.S. și celelalte organizații.

Pe de altă parte, în condițiile actuale, această colaborare impune organizațiilor noastre și de o altă necesitate obiectivă. Fără o legătură permanentă cu alte organizații, fără sprijinul acestora, A.R.L.U.S.-ul nu are posibilitatea să desfășoare o muncă susținută, cuprinzătoare, de prezentare a Uniunii Sovietice în rîndul maselor de oameni ai muncii.

Din păcate, în activitatea lor de până acum, organizațiile A.R.L.U.S. nu au știut să pretindă îndeajuns rolul însemnat pe care-l poate avea această colaborare în îmbunătățirea activității de popularizare a realității sovietice.

Caracteristică, din acest punct de vedere, este activitatea consiliului regional A.R.L.U.S. Ploiești. Desori, noi am pregătit acțiuni izbitoare de prezentare a realității sovietice, a experienței și metodelor de lucru sovietice, cu sprijinul consiliului sindical regional, al filialei A.S.I.T., al direcției agricole regionale, al secțiunii culturale a statului popular, ori cu sprijinul comitetului regional de lucru pentru pace. De fiecare dată succesul acestor acțiuni ne-a arătat în mod convingător că importanța prezintă pentru munca noastră concurența cu celelalte organizații. Totuși, noi n-am reușit pînă în prezent ca această concurență să capete un caracter permanent. Lipsa de continuitate în legăturile consiliului regional A.R.L.U.S. cu organizațiile obștești și culturale din regiune a

Ing. ZOE RIGANI

președinta Consiliului regional A.R.L.U.S. Ploiești

făcut ca unele dintre acțiunile înscrise în planul nostru de muncă să nu fie îndeplinite.

Ne propunem, de exemplu, ca în colaborare cu secțiunea culturală a statului popular regional, să inițiem seri culturale la culturile roșii ale gospodăriilor agricole colective din cîmpul regiunii. Am organizat chiar, pentru început, o seară culturală model la G.A.C. Movilița, din raionul Urziceni, la care au participat delegații din mai multe gospodării colective. După aceea, consiliul nostru regional n-a mai colaborat cu secțiunea culturală și, drept rezultat, inițiativa noastră a rămas pînă astăzi la acest stadiu.

Deficiențele în ceea ce privește colaborarea cu secțiunea culturală a statului popular au avut consecințe și asupra activității A.R.L.U.S. în căminele culturale de la sate. Astfel, nici pînă acum, noi n-am reușit să organizăm duminici A.R.L.U.S. în toate căminele culturale, așa cum ne propusese.

Lucrările celui de al IV-lea Congres au atras atenția asupra unor cazuri de paralelism și suprapuneri între activitatea A.R.L.U.S. și a altor organizații. Acest lucru se constată adesea și în munca noastră, fiind o urmare a slabei legături a consiliului regional cu celelalte organizații, lipsă ce se răsfrînge și asupra activității comisiilor A.R.L.U.S. din întreprinderi, instituții și de la sate. Așa se explică, de pildă, faptul că comisiile regionale A.R.L.U.S. Tirgoviste și Teleian au întreprins la sate o serie de acțiuni pentru răspunderea experienței agro-tehnice sovietice, concomitent cu acțiunile asemănătoare ale secțiilor agricole raionale ale statului popular. Un exemplu concludent în această privință îl constituie faptul pretrecut cu câteva luni în urmă în comuna Bentu, raionul Buzău cînd, din lipsa unei coordonări a activității, la căminul cultural al comunei erau programate în aceeași zi și la aceeași oră trei conferințe: a S.R.S.C.-ului, a comisiei de femei și a A.R.L.U.S.-ului. De asemenea, într-o serie de întreprinderi, schele petrolifere și instituții, colaborarea între comitetele sindicale și comisiile A.R.L.U.S. a lăsat de dorit.

Îmbunătățirea activității de propagandă a A.R.L.U.S.-ului, prezentarea prin forme mai variate și interesante a Uniunii Sovietice, difuzarea largă în rîndul maselor a experienței sovietice, a rezultatelor practice obținute de către oamenii muncii din țara noastră prin aplicarea creațiilor a acestei experiențe, precum și a procedurilor sovietice de lucru — pun în fața noastră sarcina de a întări colaborarea cu celelalte organizații obștești, cu instituțiile culturale și de stat.

În perioada Lunii prieteniei romino-sovietice noi am reușit să organizăm acțiuni interesante tocmai pentru că am colaborat îndeaproape cu alte organizații. Astfel, am întărit concurența îndeosebi cu consiliul sindical regional și filiala A.S.I.T. ceea ce ne-a permis ca în „Săptămîna popularizării noilor cuceriri ale științei și tehnicii sovietice”, să înțelegem acțiuni interesante. Așa, de pildă, în sectorul petrolifer, am organizat conferințe și referate cu teme: „Carotajul radioactiv”, „Noile realizări ale științei și tehnicii sovietice în industria petroliferă”, schimburi de experiență la schele Dragomirești și uzinele „1 Mai” din Ploiești, cu privire la introducerea noilor procedee tehnologice sovietice s.a.

De asemenea, cu sprijinul secției sanitare a statului popular și al filialei Societății științelor medicale, în numeroase spitale s-au ținut conferințe ce au înfățișat cele mai noi realizări ale medicinei sovietice, importanța studiilor literaturii medicale sovietice de specialitate.

Am realizat în această perioadă o colaborare mai strînsă și cu comitetul regional U.T.M. Rezultatele pozitive ale acestei colaborări s-au vădit mai ales cu ocazia organizării manifestărilor din „Săptămîna cărții și presei sovietice”, și a „Zilei tineretului sovietic”.

Succesele înregistrate în Luna prieteniei ne-au dovedit rolul însemnat al colaborării cu celelalte organizații obștești și instituții de stat.

Potrivit unei tradiții a Asociației noastre, membrii consiliului regional se pregătesc să analizeze în aceste zile, activitatea desfășurată în Luna prieteniei. Ne-am propus să invităm la această sedință reprezentanți ai tuturor organizațiilor și instituțiilor cu care am colaborat în acest răstimp. Această sedință va trebui să prilezuiască o largă dezbateră asupra formelor pe care le vor îmbrăca în viitor legăturile noastre cu celelalte organizații. Lucrul cel mai important în această direcție, este ca A.R.L.U.S.-ul să-și desfășoare tot mai mult activitatea în cluburile și colțurile roșii din întreprinderi și instituții, S.M.T., gospodăriile agricole de stat și colective. Pentru aceasta, comisiile A.R.L.U.S. trebuie să-și asigure într-o mare măsură sprijinul organizațiilor sindicale, U.T.M., A.S.I.T., al comitetelor de conducere ale cluburilor și colțurilor roșii.

De asemenea, e necesar să se realizeze o mai bună coordonare a activității culturale la sate. O colaborare strînsă între comisiile A.R.L.U.S., comitetele sindicale mixte ale salariaților din comune — create de cînd — și comitetele de conducere ale căminelor culturale, va putea duce la o mai amplă prezentare a actualității sovietice, a realizărilor și experienței agriculturii U.R.S.S.

Trebuie să facem ca fiecare comisie A.R.L.U.S., fiecare activist să înțeleagă că strînsa colaborare cu celelalte organizații este cheia succeselor activității A.R.L.U.S.-ului.

Tribuna aplicării experienței sovietice

Exemplul științei și tehnicii metalurgice sovietice

Ing. ALEXANDRU IVANCENCO

locuitor al ministrului Industriei Metalurgice și Construcțiilor de Mașini

Întreaga țară, se desășoară larg întrecerea în cîmpul celui de al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român. Oamenii muncii obțin noi succese în îndeplinirea și depășirea marilor sarcini ale cincinalului și ale planului de electrificare. În trimestrul al III-lea din 1955, planul producției globale a industriei noastre socialiste a fost îndeplinit în proporție de 106%. Volumul producției globale industriale însumat pe cinci ani va fi atins încă în cursul lunii noiembrie.

Printre ramurile industriale cele mai importante care și-au realizat înaintea termen sarcinile prevăzute în planul cincinal, se numără și industria construcțiilor de mașini și a prelucrării metalelor — unul din rezultatele importante ale înfăptuirii politicii de industrializare socialistă a țării. În anul primul nostru plan cincinal, a crescut mult producția de metal. Pe această bază, a devenit posibilă creșterea și perfecționarea rapidă a producției industriale construcțiilor de mașini. În anul cincinalului, producția acestei ramuri conducătoare a economiei naționale a crescut de peste 2,8 ori. În aceeași perioadă, a fost înșușită și organizată fabricația în serie a peste 250 de noi tipuri de mașini și mecanisme perfecționate.

O asemenea dezvoltare fără precedent a industriei noastre metalurgice și construcțiilor de mașini nu ar fi fost cu putință, dacă nu am fi beneficiat în permanență de sprijinul multilateral al Uniunii Sovietice. Deosebită importanță are faptul că noi avem posibilitatea de a cunoaște în amănunțime cele mai noi realizări ale științei și tehnicii sovietice și de a le aplica în practica construcției noastre industriale.

Astfel, în perfecționarea producției industriale noastre siderurgice, un rol important are faptul că specialiștii sovietici ne-au transmis metode moderne de elaborare a oțelurilor aliate de calitate. Drept urmare, greutatea specifică a oțelurilor de calitate superioară în totalul producției de oțel a crescut mult în anul primul nostru cincinal. La Combinatul metalurgic din Reșița, de pildă, prin creșterea proporției oțelurilor aliate și speciale față de totalul producției de oțel, în 1955 producția de oțeluri carbon obișnuite reprezintă numai 1/3 din totalul producției de oțel.

Industria noastră constructoare de mașini a primit însemnată sarcină de a asimila într-un termen scurt fabricația unui sortiment foarte variat de mașini și utilaje industriale, necesare dezvoltării diferitelor ramuri ale economiei naționale. Tînăra noastră industrie constructoare de mașini a reușit să îndeplinească cu succes această sarcină tehnică complicată, și datorită faptului că ea s-a bazat pe cele mai recente cuceriri ale științei și tehnicii sovietice. Așa, de pildă, constructorii noștri de mașini au primit din Uniunea Sovietică proiectele complete ale strungului IA-62, precum și ale diferitelor tipuri de freze, mașini de rectificat ș.a. Fabricarea în serie a tractoarelor KD-35, KDP-35, MTZ a devenit posibilă datorită faptului că constructorii de tractoare de la uzina „Ernst Thälmann” din Orașul Stalin au avut la dispoziție documentația tehnică privind

celedu de sudură automată al academiciului sovietic Paton, care ridică de câteva ori productivitatea muncii și îmbunătățește mult calitatea produselor. De asemenea, tratamentele termice prin curenți de înaltă frecvență sînt folosite de colectivele uzinelor „Ernst Thälmann” și „Steagul roșu” din Orașul Stalin.

În lupta pentru progresul tehnic în industria metalurgică și constructoare de mașini sînt antrenate și cadrele de cercetători științifici. Cercetările tehnico-științifice din țara noastră găsesc un sprijin puternic în cele mai noi cuceriri ale științei sovietice. Așa, de pildă, colaboratorii Institutului ICEPROM, pe baza indicațiilor științei sovietice privitoare la economisirea materialelor neferoase, au realizat împreună cu tehnicienii uzinei „Solex” un aliaj de antifricțiune cu caracteristici superioare celor ale aliajului folosit în mod curent. De asemenea, pe baza științei și tehnicii sovietice, cercetătorii noștri științifici au elaborat procesul tehnologic pentru obținerea bimetalului cupru-aluminiu.

Practica luptei pentru realizarea primului nostru plan cincinal a dovedit în chip strălucit rolul de cea mai mare importanță al înșușirii și aplicării largi a tehnicii sovietice pentru creșterea producției și productivității muncii în domeniul metalurgiei și construcțiilor de mașini, ca și în întreaga noastră economie. Este necesar să nu ne mulțumim cu realizările dobîndite, ci de a lupta pentru a obține noi și noi succese.

Acum, în preajma trecerii la noul cincinal, industria noastră metalurgică și constructoare de mașini, în revin sarcini sporite în legătură cu introducerea în producție a tehnicii noi, moderne și cu lărgirea bazei materiale tehnice de producție a tuturor ramurilor economiei naționale.

În întrecerea socialistă în cîmpul Congresului al doilea al Partidului Muncitoresc Român, muncitorii și tehnicienii trebuie să aplice mai larg noile cuceriri ale științei și experienței sovietice înaintate, pentru sporirea productivității muncii, reducerea prețului de cost, folosirea cu grijă a utilajelor și suprafețelor de producție, îmbunătățirea calității produselor.

Deosebite rezultate vor da, în domeniul metalurgiei ferose, o serie de procedee tehnice sovietice înaintate, a căror introducere este acum în studiu. Astfel, sint: mărirea presiunii gazului la gîtul furnalului; utilizarea oxigenului pentru intensificarea proceselor tehnologice de topire atît la elaborarea fontei în furnale, cît și la elaborarea oțelului în cuptoarele Martin; elaborarea oțelurilor inoxidabile, anticorozive și refractare etc. De asemenea, întreprinderile constructoare de mașini urmăresc să dezvolte mai departe mecanizarea și automatizarea proceselor de producție și să introducă cu și mai mare fermitate procedeele tehnologice moderne de înaltă productivitate.

Studiind temeinic, adaptînd la condițiile noastre specifice și introducînd larg în producție bogatele cuceriri ale științei și experienței metalurgicilor sovietici, muncitorii și tehnicienii noștri vor reuși să îndeplinească cu succes însemnatele sarcini trasate de partid și de guvern, în preajma trecerii la al doilea plan cincinal.

Prin sălile expoziției „Avîntul construcției pașnice în U.R.S.S.”

Deși și-a deschis porțile numai de câteva zile, expoziția „Avîntul construcției pașnice în U.R.S.S.”, cunoaște o mare afliuență de public. Cetățenii Capitalei vizitează cu mare interes sălile expoziției care, în limbajul plastic al graficelor, panourilor și ilustrațiilor, vorbesc despre uriașă dezvoltare a economiei Uniunii Sovietice.

Ne aflăm în sala care înfățișează cheia industrializării socialiste: industria grea, cu ramura ei de bază, industria constructoare de mașini.

Un om între două vîrste, urmărește cu atenție diagrama care indică creșterea producției industriale în U.R.S.S. în perioada 1929—1954.

— Ce salt uriaș a realizat U.R.S.S.! — ni se adresează el. În anul 1947, producția a crescut cu 57% față de 1929, iar în 1954 cu aproape 1800 la sută. Asemenea creșteri uriașe nu sînt cu puțință decît în condițiile economiei socialiste.

Alături de interlocutorul nostru, pe care aflăm că-l cheamă Doru Gherciu de la întreprinderea minieră din Bocea Montană, s-a oprit profesorul Nicanor Jerghie din București. El discută despre expoziția ca fetița sa, Rodica.

— Am lăsat pe tată și fiică să-și urmeze instructivă discuție din care Rodica va avea, desigur, să învețe altele lucruri folositoare. Apoi, am coborît în sala consacrată agriculturii.

Privirile vizitatorilor sînt atrase aci de macheta Expoziției agricole unionale de la Moscova, simbol al agriculturii socialiste înfloritoare.

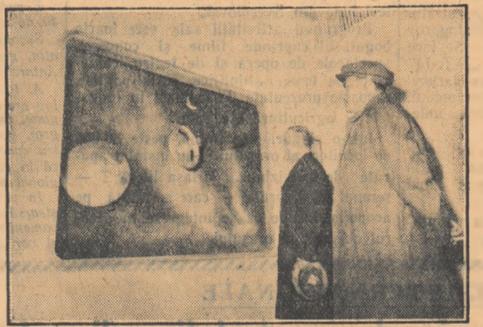
O succesiune de panouri și grafice înfățișează nivelul înalt al agriculturii sovietice care — datorită dezvoltării industriei constructoare de mașini — este înzestrată cu utilaje și agregate, expresie a ultimelor cuceriri ale tehnicii. Iată, de pildă, combina KU-2 pentru recoltat porumb, care lucrează concomitent pe două rînduri.

În această sală am avut prilejul să-l cunoaștem pe Gheorghe St. Marcu, fărăn muncitor din regiunea Pitești. Omul cerceta cu mare interes bobbele unui soi de grâu ramicat, obținut prin metode sovietice de selecție, la Stațiunea I.C.A.R. de la Moara Domnească.

— Acum încep și eu să

se poate face griu mult... — ne spune el. O să am ce povesti celor din sală... — Da! la dumneavoastră ce fel de griu aveți? — oreă să știe Marin Georgescu, de la

— Două ca astea și ne ajung pentru toată țara... glu-mește el; apoi se corectează: ba nu, și nouă ne trebuie mai multe... — El ne îndeamnă să vizităm

Macheta satelitelui artificial al pămîntului, prezentată într-o dioramă a expoziției.

întreprinderea „Tehnică încăl-fămînt” din Capitală, care urmărește discuția.

— Păi... la noi e de cel bătrînesc, cu patru creste... Da' o să facem noi și de așa, ca de vorba aia, nu ne ferim de belșug...

Cei doi vizitatori pornesc mai departe, atrași de noua teorie exponator.

Într-o sală vecină, unde sînt expuse tractoare, strunguri și motoare lucrate în țara noastră după prototipurile sovietice, l-am găsit pe studentul Virgil Bădescu de la facultatea Electrotehnică din București.

Intervensie în convorbirea unor vizitatori pentru a da explicații cu privire la transformatorul de sudură cilindric și cu trei roți, în jurul cărui se strînseseră.

— Eu sînt tânăr... — spune studentul, dar știu că altădată țara noastră importa asemenea motoare. Lucrurile s-au schimbat acum; cu documentația și ajutorul sovietic, fabricăm singuri aceste motoare care au o putere utilă mai mare decît cele cumpărate altădată cu bani grei, din străinătate.

Pătrundem în sala ale cărei grafice și fotografii vorbesc despre progresele industriei sovietice de bunuri de larg consum: biciclete, aparate de radio, mașini de cusut ș.a. Samoilă Covaci, fărăn muncitor din Odorhe, privește cu admirație macheta, cu numeroase raioane și etaje, a GUM-ului din Moscova.

minunea expoziției, cum zice el, adică sala energiei nucleare, pe care a și văzut-o de două ori. Sala aceasta este dominată de macheta unui reactor nuclear, cu scara și pasarele albe ca marmora. Numeroase planșe vorbesc despre utilizarea izotopilor radioactivi în industrie, agricultură, medicină ș.a.

Nu numai nespecialiștii sînt impresionați de cele ce apar ochilor, dar și cei de specialitate, ca, de pildă, Aurel Săndulescu sau Mircea Cristu de la Institutul de Fizică al Academiei R.P.R.

— Sînt aici toată marea viitorului... ne spune unul din ei.

Într-o dioramă, cu fondul albastru spuzit de aște, se află imaginea globului pămîntesc iar alături, în dreapta globului, se află suspendat un corp ciudat, de formă circ-

lară: este macheta uneia din variantele posibile ale laboratorului cosmic.

În grupul compact al vizitatorilor strînsi dinaintea „satelitelui” se află și muncitorul constructor Ștefan Toma.

El n-are decît un singur cuvînt pentru a-și exprima admirația: extraordinar!... — Într-adevăr, e greu să găsești cuvinte care să măsoare proporțiile uriașe, forța și măreția a ceea ce realizează omul sovietic; dar basorelieful care domină sala păcii, unde ne găsim acum, pare să aibă această virtute, iată, pășind sub jaldurile stîndardelor muncitorilor, fărăni, intelectuali — popoarele înfrînte ale Uniunii Sovietice, iar deasupra, vechindule parcă drumul, chipurile lui Marx, Engels, Lenin și Stalin. Grupul acesta sculptural exprimă simbolic unitatea poporului sovietic care, sub conducerea Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, pășește înainte spre comunism.

L-am întîlnit în sala păcii pe Constantin Maxim, lucrător în comerțul de stat. Privea planiglobul pe care beculule lumineau stetele care întrefîn relații de prietenie și colaborare cu U.R.S.S.

— În curînd se va lumina întreg globul... ne spune el.

Despre impresia de neșters, pe care le-a făcut-o expoziția aceasta, au scris în cartea de presă și eleva Margareta Cozaliu și muncitorul Petre Gheorghe de la întreprinderea „Electroaparataj” din București, și locotenentul Mircea Bădulescu și prof. univ. Gheorghe Cristescu — ca și mulți alți vizitatori.

V. CATUNEANU

La un centru mecanic

Comisia A.R.L.U.S. de la centrul mecanic-Ciulină, regiunea București, a primit numeroase întrebări de la muncitorii, tehnicienii și funcționarii din secțiile întreprinderii, prin care aceștia se interesează de organizarea procesului de producție în întreprinderile similare din U.R.S.S.

Un alt grup de întrebări se referea la activitatea culturală și sportivă în uzine, la viața familiei sovietice ș.a. Tînd seama de aceasta, co-

misia A.R.L.U.S. de la centrul mecanic a organizat de curînd, în colaborare cu comitetul sindical, o manifestare în cadrul căreia tehnicianii Temisloae Bazaoche, care s-a specializat în U.R.S.S. a răspuns pe larg tuturor întrebărilor puse. La această manifestare a participat un mare număr de salariați ai întreprinderii, care au ascultat cu interes expunerea.

PETRE BUJA
correspondent voluntar

Actualități tehnice

În al șaselea cincinal

Metalul viitorului

Pe drept cuvînt, titanul a fost denumit „metalul viitorului”. Chimistii l-au descoperit acum 150 de ani, însă în industrie a început a fi folosit abia de curînd, după ce au fost descoperite metodele de obținere a acestui metal în stare pură.

Titanul are însușiri minunate, care îl fac superior fierului, aluminiului, aramel.

Titanul este cu 40 la sută mai greu decît aluminiul, însă de trei ori mai rezistent decît el. În privința durabilității, nu e cu mult mai puțin rezistent decît oțelul inoxidabil. Aluminul, fiind un metal moale, se poate zgîria cu cuțitul și se topește ușor. Dar pentru topirea titanului e nevoie de o temperatură de trei ori mai mare decît pentru topirea aluminiului.

Titanul are și un neajuns: în titan curat, nu se poate face nici o piesă importantă,

căci dacă asupra piesei de titan acționează o forță chiar mai mică, piesa se va întinde, își va schimba forma.

Elasticitatea și alte calități ale titanului pot fi ameliorate considerabil prin alierea lui cu alte metale. De aceea, el se folosește larg sub formă de aliaj.

Greutatea specifică redusă a titanului și durabilitatea lui superioară îl indică drept material excelent în tehnica aviației. Se poate presupune că, în viitor, peste 4,5 din corpul avionului vor fi construite din aliaje de titan.

Avionul va deveni de două ori mai ușor și va putea lua de două ori mai multă încărcătură utilă, menținîndu-și și dimensiunile.

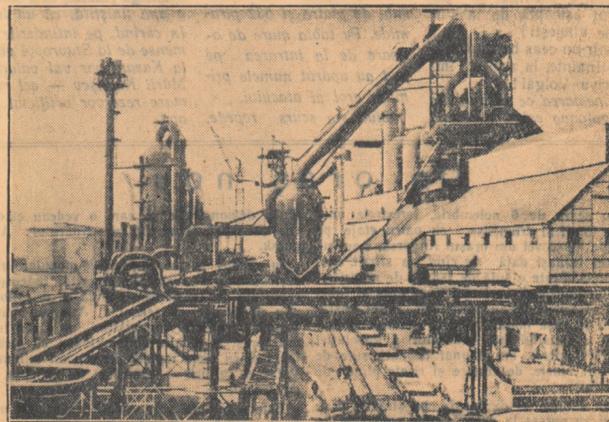
Titanul nu rugineste, nu este supus coroziunii în apă de mare și în atmosfera urmedă a mării. De aceea, noul metal ușor va fi de neînlocuit în aviația maritimă, în construcția de vase, în construcțiile maritime.

Rezistența mare la coroziuni a titanului îl face foarte util în industria chimică. Foile și țevile de titan vor servi la fabricarea aparatului chimic.

Titanul este un element minunat pentru aliere și consolidarea altor metale.

Deosebit interes prezintă combinația titanului cu carbonul — carburul de titan. Acesta este o parte constitutivă principală a aliajelor dure și extradure. Carburul de titan este extrem de pușin fuzibil, foarte dur și ușor. Se topește la 3.140 de grade. Își păstrează înaltă durabilitate mecanică chiar cînd este încălzit pînă la 1.000—1.200 grade.

Titanul, noul metal industrial, găsesc o aplicare largă în tehnica sovietică.

Vedere generală a primului furnal înalt de la uzina metalurgică din Cerepoveci, regiunea Vologda. Furnalul este înzestrat cu cel mai modern utilaj. Tote procese de muncă sînt aci mecanizate și automatizate. Acest furnal, precum și fabrica de aglomerare, centrala termică și cîteva secții de reparații și auxiliare, au intrat nu de mult în funcțiune.

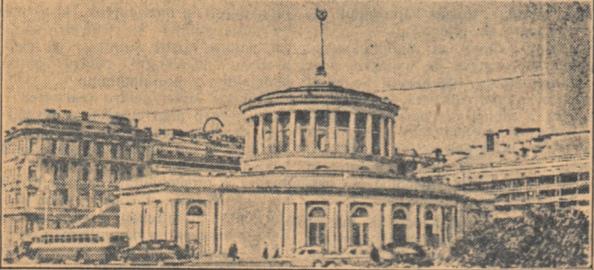
Metroul din Leningrad

Cu cîțiva ani în urmă, de prospectele și prin pietele Leningradului au apărut niște oameni pe care, după înfățișare, îi puteai deosebi îndată din torentul obișnuit al trecătorilor. Imbrăcați în scurte și pantaloni impermeabili, purtînd pe cap șepci negre cu cazoroc scurt, ei străbăteau străzile. Erau primii constructori ai metroului din Leningrad.

Construcția metroului a început deodată în câteva raioane. Lună după lună, apăreau schimbări în peisajul orașului de pe Neva

„În orașelul munitoresc Avtovo, din marginea Leningradului, printre casele de locuit cu multe etaje, se vede o clădire nu prea mare. Nu departe de aici, se află și deoparte, în care sub acoperișul de sticlă, sînt adăpostite trenurile electrice confortabile. De aici, de la suprafață, ele intră printr-un tunel pentru a face cursa pe itinerariul „Avtovo” — „Piața Insurecției”.

Vestibulul stației „Avtovo” este o sală rotundă, împodobită cu coloane.

Metroul din Leningrad: stația „Piața Insurecției”

și ele erau vizibile nu numai locuitorilor lui, ci și oaspeților. Cînd aceștia plecau din gara „Moscova”, pentru a face o plimbare pe vestitul prospect „Nevski”, privirile lor se opreau la o nouă clădire din fața garii.

E metroul nostru! — se găbeau să dea lămuriri leningrădenilor.

Oaspeții răspundeau uimii: — Metroul, într-un oraș situat pe teren mlăștinos?!

Într-adevăr, așezarea li se părea că, deoarece orașul e mutat pe teren mlăștinos, nici vorbă nu poate fi despre construirea metroului. Dar iată că, pe viitorul traseu al metroului, se iviră numeroși geologi, proiectanți, ingineri. Ei au săpat sute de sonde, au scos de la diferite adîncimi peste 5.000 probe de sol și apă, au făcut în laborator peste 3.000 de cercetări. S-a putut în cele din urmă constata că terenul din Leningrad este chiar mai prielnic pentru construcția metroului decît cel din Moscova.

Dar munca constructorilor nu a fost deloc ușoară. Muncitorii, maștrii și inginerii care au realizat această construcție mareașă au dovedit abnegație și multă pricepere. Leningrădenii și-au însușit tot ce e nou, înaintea în munca constructorilor metropolitani din Moscova, au aplicat creator procedeele acestora și au îmbogățit-o cu multe procedee noi în ce privește tehnica săpării de tunele.

Întreaga Uniune Sovietică a ajutat pe leningrădeni. Peste 300 de întreprinderi din țară au executat comenzi pentru metroul.

Și iată că, astăzi, solul argilos al Leningradului este străbătut de traseul primii tranșe a metroului. Pe toată lungimea lui, a început circulația de probă.

Stăvilirea Volgăi

În ultimele zile, constructorii hidrocentralei de la Kuibisev și-au îndreptat toată atenția spre barajul superior. Începutul lucrărilor de zăgazuire a fluviului depindea de excavatoariștii, șoferii, buldozeriștii și hidromecanizatorii care lucrau acolo. În noaptea de 30 octombrie, drumul Volgăi spre groapa de fundație a fost lărgit. Sosise timpul să se treacă la ofensiva hotărîtoare.

„Pe podina de lemn de peste fluviu, trec necoanți automobile. O macara basculantă introduce periodic în apă un aparat hidrologic, asemănător cu o bombă de aviație. Pe debarcaderul de lângă pironii din albie ai căi ferate suspendate, are loc o adunare a inginerilor. Sînt prezente ultimele amănunte ale planului de zăgazuire a fluviului. Megafoane puternice imprăștează peste Volgă textul foii volante scoasă de redacția gazetei „Ghidrostroitel”.

„Tovarășe! Începe ofensiva hotărîtoare împotriva Volgăi. Îți revine o sarcină mare: să lupți în primele rînduri. În rînd cu tine, se alinază astăzi întregul colectiv al șantierului, spre tine privește țara întreagă. Partidul și poporul așteaptă de la tine fapte vitejești!

Într-un ceas bun, tovarășe! Înainte, la asaltul împotriva Volgăi!”

Chemarea ce răsună din megafoane este ascultată

de șoferii de pe camioanele basculante și de mecanicii de excavatoare de lângă stivele de piatră și piaramidele de beton de pe malul drept al fluviului. Cuvintele chemării sînt repetate de locuitorii noului oraș Komsomolsk, care au venit de la cîteva zeci de kilometri, pentru a, și martori oculari ai asaltului.

Și iată că asaltul a început! Camioanele basculante au pornit în cursa mult așteptată. 400 de șoferi au visat să-și conducă mașinile pe pod în aceste clipe. Însă numai celor mai buni dintre cei mai buni le-a revenit această cinste.

Benele autocamioanelor se răstoarnă peste Volgă. Șoferii zoresc, ca să aducă alte blocuri de piatră. Lîngă excavatoarele s-a făcut coadă. Incurcîndu-și mințile pe volan, Tihon Kuzmici privește gînditor spre fluviu. La ce s-o țî gîndul el acum? Ce vede oare dincolo de perdeaua albicioasă de ceață?

Pe podul larg, se perindă într-una mașinile încărcate cu beton și blocuri de piatră.

Au trecut abia cîteva ore de cînd a început zăgazuirea, dar în Volgă au și fost aruncați peste 7.600 metri cubi de piatră și 632 piaramide. Pe tabla mare de onoare de la intrarea pe pod au apărut numele primilor eroi ai atacului. Ziua s-a scurs repede.

dintil demonstrație pe care o vedeau clădirile prospăt terminate ale întinului Angarsk.

În vechile basme și legende populare rusești există o expresie favorită, îndeosebi raportată la creșterea rapidă a uriașilor: „nu cu zlua, ci cu ceasul!”. Așa pot spune acum locuitorii Angarskului, al căror frumos oraș cu clădiri impunătoare, cu străzi largi și cu pietre împodobite, cu un minunat Palat al culturii — a crescut nu cu zlua, ci cu ceasul.

Este o minune care, visată neșlefuit milenii întregi, a devenit azi, pentru oamenii sovietici, un lucru firesc, un fapt din domeniul celor curente.

Cîntecul acinului

Pe întinderile Kazahstanului, unde pînă acum un deceniu se purta prin văzduh sunetul dombrei lui Djambul, a luat ființă anul acesta un sovhoz. Îi zice „Roslavi” și se află pe teritoriul regiunii Alma-Ata. Oamenii sovhozului își asumaseră o sarcină grea: destelenirea și însămînțarea suprafeței de 16.000 hectare. Dar e cu puțință de săvîrșit atîta într-o singură primăvară?...

Greu era, fără îndoială, dar oamenii sovhozului au destelenit și au însămînțat, în această singură primăvară, o întindere de 20.000 hectare.

Acum, pînă la sfîrșitul sovhozului, se desfășoară așezarea Malt-bulak, unde s-a născut acinul poporului kazah, Kenen Azerbaev. Copil sărac, s-a lăsat din fragedă vîrstă păstor la un bogătaş. Și așa s-a născut cîntecul în inima sa. Acum, acinul slăvește fericea poporul său liber și harnic. Cînteca a fîrîrit el multe, dar un necaz tot i s-a cubărit în inimă, pentru că satul lui natal nu devenise încă, așa cum voia poetul, folositor întregii țări.

Și iată, acum, sovhozul „Roslavi”... Privind cu bucurie negrăită brazdele răsturnate în pămîntul pînă ieri virgîn, acinul a alcătuit un cîntec nou: „Mierea prinde să curgă prin stepă”.

Unde-i stepa pe care pășteau pînă nu de mult oiile și berbecii? Acum e brazdă, e holdă, sînt case noi în geamurile cărora rîde soarele.

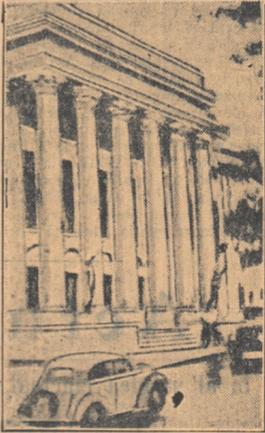
Rîul Malt-bulak, pînă de curînd o apă săracă ce vara seca de-a binelea, iar în restul anului abia de se zărea în matca ei, a căpătat acum în dar de la oamenii sovietici un stăvil și un lac de acumulare. Nu peste mulți ani, tinerii omii plantă pe malurile râului vor pompi aerul fiecărei primăveri cu mireasma florilor de măr.

Acinul a întinerit parcă. Bucuria lui e mare. El e prieten bun cu toți muncitorii sovhozului. Le face vizite, îi poartă la sine.

Zilele trecute, unul tractorist frunțos care s-a mutat de curînd într-o casă nouă, soția i-a născut un fiu. Și acinul Kenen Azerbaev și-a înstrănut dombra, ca odinioară Djambul, și a cîntat, la pe trecerea din familia noului născut, un cîntec nou, cel mai nou cîntec al său: „Tînarul fecior al pămîntului destelenit”.

Și cîntecul e acum al stepelor întregului Kazahstan.

Pentru bucuria copiilor

Un nou teatru pentru copii a fost construit la Minsk. Clădirea monumentală, susținută de coloanele sale și puternică, este o minerie a orașului.

In clișeu: Fațada teatrului

Opinii lipsite de răspundere în ajutorul unor tratative pline de răspundere

Potrivit Directivelor Conferinței de la Geneva a șefilor guvernelor celor patru puteri, miniștrii Afacerilor Externe ai U.R.S.S., S.U.A., Angliei și Franței, vor „examina, dacă cele patru guverne ar putea să ia, în mod util, și alte inițiative în problema dezarmării”.

Popoarele speră că, de data aceasta, se vor face pași însemnați în direcția realizării unui acord, în scopul unei reale reduceri a armamentelor, a interzicerii armei atomice și a instituirii unui necesar control internațional. Oricine își dă seama că de important este ca examinarea unei asemenea probleme să se facă într-o atmosferă favorabilă și cu rezultate cât mai bune.

Iată, însă, că tocmai în clipa în care miniștrii Afacerilor Externe ai celor patru puteri se pregătesc să înceapă examinarea problemei dezarmării, ofițeri superiori din Statele Unite au început, subit, să se rotească unul după altul pentru... intensificarea continuă a cursei înarmărilor. Totodată, ei pun în funcțiune metodele „războiului rece”, lăudîndu-se că, în timpurile lor, se află unele sau alte tipuri de arme de exterminare în masă și făcînd apel la perfecționarea lor neînteruptă.

Ministrul Aviației al S.U.A., Donald Quarles, cunoscut prin pasiunea sa pentru arma atomică, și-a permis să rostească, în ziua de 6 noiembrie, amenințări față de Uniunea Sovietică. Încercînd să intimideze pe unii, el a declarat că Statele Unite dispun de asemenea forțe atomice care sînt „capabile să nimicească Rusia cu

Expediție în Antarctica

Expediția Academiei de Științe a U.R.S.S. se îndreaptă spre Antarctica. Dintre toate călătoriile posibile pe planeta noastră, cea mai interesantă și cea mai îndepărtată, cea mai grea și tocmai de aceea și cea mai atrăgătoare. Scriitorii nu s-au preocupat aproape deloc — în ciuda romantismului său — de Polul Sud; cărțile care au apărut pot fi numărate pe degete: un roman al lui Jules Verne, un roman de Edgar Poe, o schiță de Ștefan Zweig și alții. Era mult mai ușor să scrii despre legenda Atlantida, decît despre Antarctica ce exista dinainte, dar era prea puțin cunoscută.

„Totul este gata. Au fost pregătite vasele care pot naviga în mijlocul ghețurilor. S-au pregătit de drum geofizicienii, meteorologii, oceanograful, aviatorii. Au fost construite case asamblate, montate pe țalpi de oțel, creată o îmbrăcăminte impermeabilă și pregătite numeroase aparate și dispozitive.”

Peste puțin timp, expediția, înzestrată cu tehnica modernă perfecționată, va porni la drum lung, străbătînd tropicele și urmărind acei colți ai Antarcticii unde n-a călcat pînă acum picior de om. Sînt țărîni cărora pot imagina această călătorie atât de interesantă. Cu vreo șase luni în urmă, m-am întors din Antarctica și în fața ochilor mi-am apărut în față perfect de clar această călătorie de neuitat la capătul lumii, peste ocean, la o distanță de vase de mîle.

Iată că zilele vor pălești țărîmurile natale și oamenii de pe bord, cercetători și navigatori, vor auzi comanda: „Vira ancora!” Vor trece prin fața ochilor călătoriilor mările Europei, golul Biscaya, apoi va apărea — în toată frumusețea sa scipitoare — Oceanul Atlantic, luminat puternic de razele soarelui. Locul valurilor obișnuite va fi luat de adevărate coline de apă, și chiar în cele mai liniștite zile, vasele se vor legăna puternic pe pieptul zbuciumat al oceanului.

Unul din membrii expediției va surprinde un rechîn lăcîndu-se a aripoarea-i ascuțită suprafața strălucitoare a apei; altul își va aduce aminte că e timpul să apară crucea Sudului și noaptea, privind bolta instelată, va descoperi printre altele constelații neobișnuite, rîmbul ei argintiu. Întîlnirile în mijlocul desertului marin vor fi mai rare însă mult mai calde: marinarul de cart de pe un vas care merge din Capetown la Londra se va interesa — cu ajutorul semnalelor luminoase — în ce loc se îndreaptă vasul întîlnit, și primind răspuns, o să-i ureze „noapte bună” și „călătorie plăcută”.

Amplificările vor merge îndrărit: toamna țîrzie se va preface într-o vară arzătoare, iar vara, dincolo de tropice, va deveni pr.

„D.T. - 14”

— Mișă, dă-i drumul! Mînuind atent volanul metalic, strălucitor, al tractorului, Mihail Zlatogorov străbătea curtea uriașă a uzinei. Se face pozna noului tip de tractor „D.T.-14” produs de uzina de tractoare din Harkov.

„D.T.-14” își trece cu succes examenul. Fericiți, constructorii lui aplaudă îndelung.

„D.T.-14” este un tractor modern, puternic, ușor de manevrat și cu un randament mai mare în lucrările de prașit.

Pînă la sfîrșitul anului, uzina va produce mii de asemenea tractoare.

„D.T.-14” este un tractor modern, puternic, ușor de manevrat și cu un randament mai mare în lucrările de prașit.

„D.T.-14” este un tractor modern, puternic, ușor de manevrat și cu un randament mai mare în lucrările de prașit.

„D.T.-14” este un tractor modern, puternic, ușor de manevrat și cu un randament mai mare în lucrările de prașit.

Balenele vor împresca în înaltul cerului

„Balenele vor împresca în înaltul cerului” — auzi din toate părțile vor răsună străvește foarte uimii, cînd în parcul din Capetown ar avea prilejul să admire o vegetație luxuriantă; acolo luna decembrie se poate compara cu luna iunie de la noi. Și atunci cînd, întorcîndu-se după un an, ei vor auzi de la cunoscuții cuvințele obișnuite „cîte veri și cite țărni nu ne-am văzut!” — a această expresie alî de uzuală va fi acceptată în înțelesul ei strict.

Odată cu trecerea din emisfera nordică în cea sudică, „mînuile” se țin lanț. Pestiul zboară în aer, oceanul devine fosforescent; umbra lui om la amiază este cit o pală de mică și se îngrămădește sub picioare; soarele se mișcă de la dreapta la stînga, iar cornul lunii apare răsturnat ca într-o oglindă.

De data aceasta, la tropice vor fi mulți membri ai expedițiilor polare. Geofizicienii o să-i informeze că plecînd de la Polul Nord spre ecuator, ei s-au îndepărtat cu 21 km de centrul pămîntului, iar corpul lor a devenit cu 0,50 la sută mai ușor. Înșfîșit, ca o culme a altor minuni, va apare Neptun cu tridentul său, iar după un vechi obicei marînăresc al locului, „bobocii” echipajului vor fi

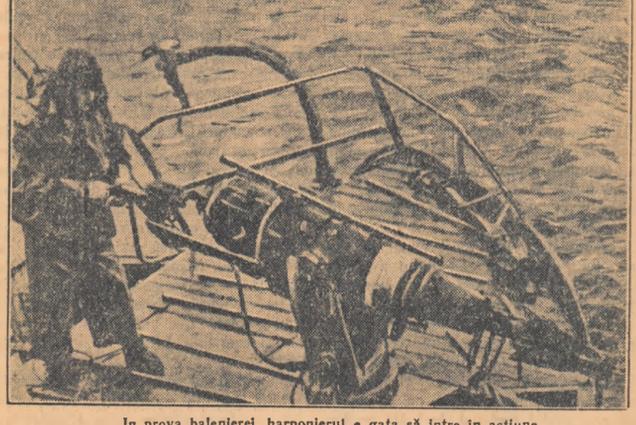
găsite ciudate, asemănătoare cu gîștile gîștelor sau cu țîmbele unui om, și niște viețuți ciudate — pinguinii — vor apare din apă și se vor cufunda din nou.

Marinarii vor așeza scara și aceste păsări îndrăznețe, arzînd de curiozitate, se vor urca pe punte și se vor plimba nestîngerite în fracurile lor negre cu plastroane albe, spre admirația echipajului.

Nu mai marinarii de cart nu prea au de ce rîde: a rîde primul ghețar. Ca un urias castel alb cu turnuri orenelate, s-a ivit amenințător din mijlocul ceții, făcînd să scadă îndată temperatura la 0 grade. Ghețarii de aici nu prea seamănă cu cei din Arctica: am avut prilejul să văd un munte plătitor, lung de 100 de mile.

Vasele vor călători mai bine de o lună. Și apoi vor intra într-o lume puțin cunoscută.

În ghețale, lipsite de viață, apoi de după mîntul de ghețari, întîlniri uriașe de pămînt descoperit de ruși cu peste 100 de ani în urmă. Este Antarctica, cel de al șase-lea continent al planetei noastre. Multe regiuni ale acestui continent n-au fost încă explora-

In prova balenierel, harponierul e gata să intre în acțiune

Antarctica va fi vizitată de cîteva expediții — printre ele și de cea sovietică. Ea va debarca într-una din cele mai dificile regiuni, necercetate pînă în prezent.

Ce îi va întîmpina acolo? Oare vasele se vor apropia de mal, sau vor trebui să-și croiască drum printre ghețari? Vinătorii de balene povestesc că odată au întîlnit 200 de iceberghi. Acești ghețari se pot ține lung pe o distanță de sute de km. Se va găsi oare acolo un pelec de pămînt pentru fixarea corurilor, sau ele vor fi îndalate chiar pe ghețari? Vor avea oare parte membrii expediției de timp frumos; sau vor fi turburați de uragane? Dar indiferent de ce-astăptă, oamenii sovietici pornesc cu entuziasm în această expediție alî de grea.

Acolo va fi înălțat un orșel și activitatea științifică se va desfășura din plin. Cerul necunoscut al Antarcticii va fi brăzdat de avioane. Și cînd va veni timpul stabilii, e.e vor transporta pe cercetători în adîncul acestui continent lăptos, rece, alb, necunoscut.

Expedițiile vor înflința în Antarctica vreo 30 de stații științifice.

Socotînd ce suprafața ocupă o țară sau alta, geograful exclud de obicei continentul Antarctica, fiind necoluit.

A. P. Karpinski a spus odată că un geolog are nevoie de globul pămîntesc în întregime. De aceeași lucru are nevoie și un geograf, geofizician, climatolog. Lucrările pentru cunoașterea planetei nu pot avansa dacă în cîmpul vizual al savanților nu intră globul pămîntesc în totalitatea sa.

În viitor, pînă abia la Antarctica va fi stearsă de pe hartă prin munca înșlefuită a oamenilor de știință din multe țări. În locul ei vor apare semnele vieții.

„D.T.-14” este un tractor modern, puternic, ușor de manevrat și cu un randament mai mare în lucrările de prașit.